

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

11 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte   Constantin Gurschi,
Judecători   Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de părțile vătămate Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, în privința inculpatului

*Toma Mihail Fiodor, născut la
18 septembrie 1986, originar și locuitor al s. Țipală, r-nul
Ialoveni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 01 noiembrie 2012 – 06 martie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>12 aprilie – 22 mai 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>08 octombrie – 11 decembrie 2013;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 06 martie 2013, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Toma Mihail a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 ani și 6 luni închisoare, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 1 an.

De la inculpat s-a încasat prejudiciu moral în folosul lui Eșanu Alexandru 60.000 lei, în beneficiul lui Țurcanu Valeriu 15.000 lei și în favoarea lui Starenco Mihail 15.000 lei.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 30 iulie 2012, ora 09.00, inculpatul Toma Mihail, conducând automobilul de model „Ford Tranzit”, cu n/î ST AS 107, se deplasa pe str. Lunca Bîcului, mun. Chișinău din direcția str. Uzinelor în direcția str. Salcîmilor și ajungînd în apropierea blocului locativ nr. 136, n-a manifestat atenție sporită la circulație, n-a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei necesare deplasării în siguranță, și modului de conducere a vehiculului, n-a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, n-a luat în considerație starea de lucruri în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, prin ce a încălcat cerințele p. 3 RCR, potrivit cărora

"Participanții la trafic sînt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sînt provocate de circumstanțe iminente", cerințele p. 4 RCR, potrivit cărora "Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia", cerințele p. 39. 1) RCR, potrivit căruia „înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic", cerințele p. 45 RCR , potrivit căruia "Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. (2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului" și cerințele art. 22, alin. 4) din Legea nr. 131-XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia „participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluiditatea și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic", iar ca urmare, efectuînd, fără să se asigure manevra de preselectare a benzii de deplasare a comis tamponarea a/m de model Renault Midlum, cu n/î COK 930, care era condus de cet. Ursachi Sergiu, care se deplasa în aceeași direcție, relativ deplasării sale, pe banda a II-a, după care din inerție a ieșit pe banda predestinată deplasării transportului din sens opus, unde a comis tamponarea a/m de model Citroen Berlingo, cu n/î CKG 576, condus de cet. Eșanu Alexandru, care se deplasa regulamentar din sens opus.

În rezultatul accidentului de circulație, toate unitățile de transport tehnic au fost deteriorate, iar șoferului Eșanu Alexandru, pasagerilor Turc Valeriu și Starenco Mihail le-au fost provocate vătămări corporale medii.

Instanța, considerînd vinovăția inculpatului dovedită, a calificat acțiunile lui în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către o persoană care conduce mijlocul de transport, încălcare care a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut seama că inculpatul a săvîrșit o infracțiune mai puțin gravă, că este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale, s-a căit sincer de cele comise, că circumstanțe agravante lipsesc, și a concluzionat oportun a aplica inculpatului pedeapsă cu închisoarea conform prevederilor art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite și fixarea unui termen probă, fără aplicarea pedepsei complementare privarea de dreptul de a conduce mijloace transport, deoarece mijlocul de transport pentru inculpat este unica sursă de existență, care îi va ajuta și la recuperarea prejudiciilor cauzate părților vătămate. Această pedeapsă va fi suficientă pentru atingerea scopului pedepsei penale.

Acțiunile civile despre încasarea prejudiciului moral în folosul lui Eșanu Alexandru 160.000 lei, Țurcanu Valeriu 30.000 lei și Starenco Mihail 30.000 lei urmează a fi admise parțial, deoarece ultimii au avut suferințe fizice în rezultatul vătămărilor corporale cauzate, au suportat intervenții chirurgicale, s-au tratat o perioadă îndelungată prin ce au suportat un prejudiciu moral. Totodată, sumele cerute de părțile vătămăte pentru recuperarea prejudiciului moral sunt exagerate, prejudiciul fiind cauzat în rezultatul unei infracțiuni săvârșite din imprudență.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Apelantul a invocat că pedeapsa numită de instanța de fond este contrară prevederilor art. 16, 61, 65 și 75 Cod penal, adică, aferent cauzei, instanța de judecată a pronunțat o sentință prea blândă, în condițiile în care aceasta urma de fapt la dispunerea pedepsei să aprecieze corect probele de drept și de fapt administrate de organul de urmărire penală, iar în partea individualizării acesteia conform prevederilor art. 75 Cod penal să ia în considerație gravitatea infracțiunii incriminate care, deși conform art. 16 Cod penal este una mai puțin gravă, s-a produs prin încălcarea unor reguli elementare și a atras după sine consecințe tragice cu multitudine de victime, în legătură cu care fapt sancțiunea dispusă se consideră insuficientă pentru corectarea sigură a inculpatului.

În același sens, instanța urma să țină cont de prevederile art. 65 Cod penal și să stabilească pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de conducere a mijloacelor de transport, ținând cont de faptul că inculpatul a folosit anume acest drept special la săvârșirea infracțiunii.

3.1 Au declarat apel și părțile vătămăte Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail, în care au solicitat casarea sentinței în partea ce ține de suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea.

Apelanții au indicat că instanța de fond absolut nejustificat a suspendat condiționat executarea pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal, deoarece ei au suferit grave suferințe fizice și morale, s-au tratat o perioadă destul de îndelungată, iar Eșanu Alexandru a rămas pe toată viața cu plastine de metal în picior și Starenco Mihail a rămas cu mari cicatrice pe față. Inculpatul, însă nu a recuperat nici într-un mod suferințele lor morale și nici cheltuielile de tratament.

Aceste circumstanțe ale cauzei nu permiteau instanței de a aplica suspendarea executării pedepsei și aceste circumstanțe nu îl caracterizează pozitiv pe inculpat pentru a fi posibilă aplicarea art. 90 Cod penal, în timp ce inculpatul nu a recuperat daunele grave cauzate prin acțiunile sale infracționale și chiar refuză recuperarea acestor daune.

3.2 Avocatul Svetlana Bubuioc la fel a declarat apel, cerând casarea sentinței în latura civilă, adică privind încasarea prejudiciului moral de la inculpat, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care această cerință să fie respinsă ca neîntemeiată.

Apelantul a specificat că instanța de fond încasând de la inculpat paguba morală în sumele indicate nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, de faptul că

inculpatul a comis o infracțiune din imprudență, a cauzat leziuni corporale medii părților vătămate, iar acestea nu au solicitat încasarea prejudiciului material.

Inculpatul nu este angajat în câmpul muncii, are la întreținere părinții în vârstă înaintată, a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată în baza probelor de la urmărirea penală, și-a cerut scuză de la părțile vătămate, ceea ce deja constituie în sine o satisfacție morală pentru părțile vătămate.

Instanța a ignorat aceste împrejurări și a dispus încasarea prejudiciului moral în sume exagerat de mărite, care nu corespund circumstanțelor cauzei, practicii judiciare naționale și CEDO, ori pentru cauzarea din imprudență a leziunilor corporale medii părții vătămate nu poate fi încasată paguba morală în asemenea proporții.

Instanța de asemenea nu a reținut că părțile vătămate și-au rezervat dreptul să înainteze ulterior și acțiunea civilă în ce privește încasarea prejudiciului material.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, apelul avocatului Svetlana Bubuioc a fost respins ca nefondat.

Apelurile procurorului și ale părților vătămate au fost admise, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Inculpatul a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani.

Instanța de apel a reținut că acțiunile civile corect au fost soluționate de instanța de fond, despăgubirile acordate constituie o justă și integrală reparare a prejudiciului cauzat prin infracțiune, neexistând temeieri de a mări cuantumul prejudiciului moral solicitat de părțile vătămate sau de a respinge acțiunea civilă.

Aceste împrejurări reliefează că sumele dispuse spre încasare în folosul părților vătămate, cu titlu de prejudiciu moral, au fost corect determinate de către instanța de fond.

Cu privire la critica procurorului și a părților vătămate referitoare la individualizarea judiciară a pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a considerat-o, întemeiată.

La fel, instanța de apel a concluzionat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost corect individualizată și nu sunt impedimente în aplicarea art. 90 Cod penal de vreme ce inculpatul a comis o infracțiune din imprudență, care conform art. 16 Cod penal se atribuie la categoria celor mai puțin grave, este caracterizat pozitiv, anterior nu a fost condamnat, s-a căit sincer de cele comise, că lipsesc circumstanțe agravante.

Astfel, având în vedere atât principiul prevăzut în art. 4 Cod penal - umanismul legii penale - cât și cel stipulat în art. 61 alin. (2) Cod penal - pedeapsa penală are drept scop corectarea condamnatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate - precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovaților, instanța de apel a ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa aplicată, măbind cuantumul termenului de probă la doi ani, ținând cont de consecințele survenite - deteriorarea a trei unități de transport cât și cauzarea de leziuni corporale medii la trei persoane.

Afirmațiile că inculpatul urmează să-și execute pedeapsa stabilită în locurile de recluziune sunt neîntemeiate, deoarece alin. (3) a art. 90 Cod penal care se referea la obligativitatea restituirii daunelor pricinuite prin infracțiune în cazul instituției condamnării cu suspendare a fost exclus prin Legea nr. 277'/XVI din 18 decembrie 2008.

Instanța de apel a reținut și faptul că instanța de fond nu a aplicat pedeapsa complementară obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport - motivând că mijlocul de transport pentru inculpat este unica sursă de existență, care îi ajută și la recuperarea prejudiciilor cauzate părților vătămate. Dar, potrivit apelului apărării, inculpatul nu este încadrat în câmpul muncii. Prin urmare, afirmația din textul sentinței cu privire la încadrarea inculpatului în câmpul muncii cât și că acesta se întreține din exercitarea dreptului de a conduce mijloace de transport este lipsită de suport probatoriu, or la materialele dosarului nu este anexat nici un act confirmator în acest sens.

Dat fiind că inculpatul la comiterea infracțiunii s-a folosit de dreptul de a conduce mijlocul de transport, iar probe ce ar dovedea că mijlocul de transport pentru inculpat este unica sursă de existență lipsesc, există temei de a aplica față de inculpat a pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de probă de 1 an.

5. Părțile vătămate Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor menționate, în partea privind aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal.

Recurenții au indicat că esența erorilor grave admise de instanța de fond și cea de apel constă în faptul că, prima a aplicat în mod neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal, iar instanța de apel nejustificat a menținut sentința în partea ce ține de suspendarea executării pedepsei, fără a fi date motive suficiente pentru această soluție.

Inculpatul nu a restituit prejudiciile cauzate prin infracțiune și chiar refuză restituirea lor, iar acest fapt nicidecum nu-l caracterizează pozitiv pe inculpat și nu demonstrează căința sinceră a acestuia vizavi de faptele comise.

Inculpatul nu poate fi caracterizat pozitiv în timp ce prin infracțiunea comisă a cauzat suferințe psihice și fizice mai multor persoane, nu a reparat prejudiciul cauzat și chiar refuză repararea acestuia, menționând că se va eschiva de la achitarea acestora. Faptul că inculpatul anterior nu a fost condamnat nu este un temei suficient pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor;

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din prezenta decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul părților vătămate nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar și că instanța a admis o eroare gravă de fapt raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al părților vătămate cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se reține că în conformitate cu rechizitoriu circumstanțe agravante pe caz nu au fost stabilite (*f.d. 122*), iar împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînd cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea

infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune părțile vătămate este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că aceasta conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de părțile vătămate Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, în privința inculpatului Toma Mihail Fiodor, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 26 decembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

11 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte   Constantin Gurschi,
Judecători   Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de părțile vătămate Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, în privința inculpatului

***Toma Mihail Fiodor**, născut la
18 septembrie 1986, originar și locuitor al s. Țipală, r-nul
Ialoveni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat părțile vătămate Eșanu Alexandru, Țurcanu Valeriu și Starenco Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, în privința inculpatului Toma Mihail Fiodor, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 26 decembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc